

Átmeneti szállás

Az öregember az első perctől ellenséges volt velem. Meg is tartottam a tisztes távolságot, mert nem hiányzott, hogy oldalba rúgjon. Gondoltam rá, hogy jobb lenne odébbállni, de az asszony meg az unokái kedvesek voltak hozzám. Vagyis a legkisebbik gyerek nem mindig. Ha kettesben maradtunk vagy a többiek elfordultak, megtépte a bajszomat, egyszer pedig a fejébe vette, hogy megtaníts két lábon járni. Nem szándékosan eresztettem bele a körmömet, de az ilyesmit nem elhatározza az ember, akarom mondani, az ember macskája, hanem úgy jön.

A nagy őszi macskajárás után észrevettem, hogy egyre nehezebb leszek, mert a hasamban legalább négy kiscica növekedett. Hogy azok már odabenn milyen megátalkodottak voltak! Mintha a játszótéren lennének, folyton egymást kergették, tekergőztek, lökdösték egymást, mint az ördögfiókák. De nem azért aggódtam, hogy rosszak lesznek, hanem hogy a Gazda, aki engem sem szível, mit szól majd, ha meglátja őket.

Korán köszöntött be a hűvös idő. Mindent vastagon borított a sok esőtől meglágyult falevél-szőnyeg. Olyan puha lépés esett rajta, mint a friss havon. Nem zizegett,

ezért tudtam észrevétlen eliszkolni a Gazda mellett, amikor hirtelen ötlettől vezérelve befutottam a házba. Nem tudom, honnan vettem a bátorságot, hogy épp oda bújjak, ahol leginkább szem előtt vagyok: a konyhába, a sparhelt alá. Milyen kellemes meleget árasztott! Akár a napsütés.

Még az asszony sem vett észre, pedig előle nem akartam bujkálni. Épp csak elhelyezkedtem az átmelegedett konyhakövön, mikor megláttam a két bakancsot. Az öreg lábast rakott a tűzhelyre, hogy teavizet melegítsen, hiszen ő is majd megfagyott a cudar időben.

Türelmetlenül várt, toporgott, amikor - mintha villám csapott volna belém - megéreztem, hogy itt az idő. A kis rakoncátlanok, tán a meleg miatt, elhatározták, hogy megszületnek. Minden félelmemet elfeledtem, csak rájuk figyeltem, őket vártam, s végül nem is négyen, hanem öten lettek a kicsinyeim! Ötöt kell hát féltennem, öt éhes száját kell betömnöm, ötnek örül majd az asszony meg a gyerekek.

- Mi a...!? - kiáltott a Gazda, amikor fájós derekát nem kímélve benézett a kályha alá. - Ezt meg ki engedte be?

Ha veszélyt érzek, a szőröm felborzolódik, a körmöm karmolásra kész. Azért fújok, mert el akarom rettenteni ellenfelemet. A Gazda a partvisért nyúl, azzal akar kikotorni meleg fészkemből. Ha ezzel támad a kicsinyeimre, végük,

nagyon aprók és törékenyek még! Mit tegyek? Szájamba fogom a legkisebbet, kifutok a tűzhely alól, és leteszem a konyha közepére. Majd vissza, és hozom a következőt, a harmadikat, végül a két legerősebbnek látszót.

- Azt a rézfánfütyülő mindenségit ennek az alattomos macskának! Hát, nem ide kölykedzett?

Összehúzott szemöldökkel áll fölöttünk, a seprút még mindig nem tette le.

- Én engedtem be! - füllenti az asszony, és kiveszi a fenyegető szerszámot az ember kezéből. - Amíg ilyen szél van, itt maradnak, aztán majd csinálunk helyet a sufnyiban.

- Egy hetet kaptok, hogy eltüntessétek innen, vagy különben... - és dohogva kimegy. A felesége követi, és hallom, hogy magyaráz az urának: ne legyen már olyan kegyetlen.

Az ajtót résnyire nyitva hagyták, magunkra maradtunk. Hallom, hogy távolodik a hangjuk. Akár el is futhatnék most a kicsinyeimmel. Nem tudom, elsőnek melyiket vigyem. Ezt a kis gyengét? Vagy azt a huncut szemű feketét? Mi lesz, ha közben becsukják az ajtót, és nem tudok visszajönni a többiért? Szoborrá dermedt az aggodalom. Aztán lassan, csendben visszaviszem őket a kályha alá. Szívjuk magunkba a jó meleget. Ki tudja, meddig lesz ilyen jó dolgunk?

LIPTÁK ILDIKÓ